

Maanmittarin tärkeimmät työkalut olivat mittanauha ja prisma. Väinö Skinnarilla on vieläkin prismoja tallella. Vanha työkalusalkku-kin on nähnyt paljon maita ja mantuja.

Maanmittausinsinööri Väinö Skinnari tietää, miltä tuntuu kirjoittaa nimensä 2 500 kertaa perä perää. Se oli Veikko Vennamon ansiota ja Skinnari muistaa työhönsä tehtävän vielä 84-vuotiaana.

Nimikirjoitus tarvittiin selitelmäpapereihin, jotka oli koottu viitenä kappaleena noin 500 uudesta tontista. Nämä mitattiin kotinsa menettä-neitä siirtolaisia sekä rintamamiehiä varten sodan

tamia kustannuksia voidaan vierittää toisten maksettavaksi. Kunta kaivaa sinulle viemärin, maksoi se kuinka paljon tahansa, ja sähkön pitää olla saman hin-taista riippumatta siitä, asuuko ihminen keskustassa vai jollakin kaukaisella ul-koluodolla.

– Ymmärrän hyvin, että vanha, syr-jässä sijaitseva asumus on oikeutettu täl-laisiin etuisuuksiin, mutta että ihminen muuttaa omalla päätöksellään metsän keskelle ja edellyttää, että kunnan pitää kuljettaa taksilla pennut kouluun...

– Minä siis en ole vastustamassa kun-tien järjestämiä koulukuljetuksia. Tarkoi-tan vaan, että meillä maapolitiikka on kehitysmaatasa ja että sen seurauksena yhteiskunta aiheuttaa itselleen kustan-nuksia, jollaisina kehittyneemmän maa-politiikan maissa ei ole.

Näin siis suomii ministeri Soininvaara (vihr.).

jälkeen Lahteen Sikosuolle ja Launeelle.

”Veikko Vennamoa on arvosteltu pahuksesta, mutta minun mielestäni hän teki urotyön asutet-tuaan 400 000 siirtolaista ja rintamamiehet nope-asti. Tyytymättömyys ja kommunismihan Suo-meen olisi tullut, ellei olisi toimittu ripeästi”, arvioi Skinnari.

Ennen sotia maanmittarit koulutettiin maa-seutua varten, asuihin 80 prosenttia suomalaisis-ta maalla. Kaupunkeja varten geodeetteja ehditi-n kouluttaa vain pari vuotta, kunnes sota kat-kaisi koulutuksen.

”Minulta jäivät opiskelut kesken, kun lähdin sotaan, mutta me maanmittarit saimme rintamal-ta opintolomia paremmin kuin muut. Vieläkin ihmettelen, oliko syynä se, että varauduttiin loh-komaan evakoille maata vai mittaamaan Aunuk-sen ja Vienan Karjalaa”, aprikoi Skinnari.

Joka tapauksessa maanmittareilla oli sodan jälkeen mitattavaa rästissä tolkuttomasti.

Lahteen mukamas lentokenttä

Väinö Skinnari tuli Lahteen 1948 valtion virka-mieheksi, Lahden ja Nastolan maanlunastuslau-takunnan puheenjohtajaksi. Sikosuon eli nykyi-sen Kiveriön sekä Launeen tonteista tuli 2 000-neliöisiä, mutta valtio halusi asutuskeskusten lai-tamille myös asuntoviljelystiljoja aina kuuteen hehtaariin saakka.

”Ajateltiin, että ihmiset tekevät muuta työtä, mutta saavat elantonsa palstojensa viljelystä”, kertoo Skinnari.

Mutta Lahti ei millään halunnut antaa valtion pakkolunastaa isoja tiloja ja valitti valtion väen toimista.

”Korkeimmalle oikeudelle Lahti selitti tarvit-sevansa isojen tilojen maat itse lentokentäksi ja sai pitää niistä ison osan erästä seikasta huoli-matta. Asiaa ratkottaessa oikeudella oli Ilmailu-hallitukselta lausunto, jonka mukaan Salpaussel-

Veikko Sarkia lähetti toimitukselle lehtileik-keen Etelä-Suomen Sanomien numerosta 16.3.2001. Siinä oli kerrottu Maanmittauspäi-väaineiston yhteydessä maanmittausinsinöö-ri Väinö Skinnarin elämäntyöstä.

”Tämä kertomus vanhasta ’taksamaan-mittarista’, Väinö Skinnarista, on korutonta kertomaa. Aika sattuvasti valokuvineen se ker-too vanhasta virkaveljestäni ns. sporttelijär-jestelmän ajoista. Jonkin verran kertomus va-lottaa myös niitä olosuhteita työhuoneineen ja välineineen 1940–60-luvuilla. Eihän Väinö Skinnari mikään ’sankari’ ollut eikä tietävästi pyri olemaan tuon kirjoituksenkaan tiimoil-ta”, kirjoittaa Veikko Sarkia lähetteessään. Maanmittauksen historiaan hän kuitenkin Sar-kian mielestä kuuluu yhtenä lenkinä.

Toimitus yhtyy Veikko Sarkian esittämään ja julkaisee ohessa Eila Väisäsen kirjoituksen Skinnarista kokonaisuudessaan.

Ei tullut lentokenttää Lahteen

Väinö Skinnarin mittanauha ja prisma heiluivat myös Kiveriössä ja Launeella

kä aiheuttaa ilmovirtauksia, ja tästä Korkeimman oikeuden olisi pitänyt päätellä, ettei Lahden ete-läläidalle voi tehdä lentokenttää”, muistaa Skin-nari.

Nykyinen Laitumen asuinalue on saanut ni-mensä niin ikään pian sodan jälkeen. Valtio pak-kolunasti maita Koiskalan kartanolta lohkotujen pientilojen yhteiseksi laidunalueeksi.

Mittanauhalla ja prismalla

Nykyisin maanmittareita nähdään, kun he pysä-köivät autonsa ja seisovat tienposkessa tiiraile-massa laitteistoonsa.

Väinö Skinnarin alku-uran vuosikymmeninä maanmittarin tärkeimpinä työkaluina olivat mit-tanauha, prisma, kynä ja millimetripaperi. Mies teki valtaosan elämäntyöstään mittaamalla Pa-dasjokea ja puolta Asikkalaa.

”Se oli mahdotonta hyppäämistä. Noilla veh-keillä vei pari kuukautta mitata esimerkiksi Pa-dasjoelta kaksi tuhannen hehtaarin tilaa, kun ra-jatkin selvitetiin samalla”, muistelee Skinnari. Silti mies hihti silloinkin 2 000 kilometriä Lah-dessa joka talvi.

Matkat maakuntaan poljettiin pyörällä tai kö-röteltiin onnikalla, kunnes Skinnarit saivat ostaa erikoisluvalla Volkkarin 1951.

Maanmittarin työ tehtiin urakoina, eikä maan-mittarilla siis ollut kelloa. Kesäisin töitä paiskit-tiin maastossa yöstä myöten, ja kokoukset saattoi-ivat venyä vuorokauden mittaiseksi. Luontoisetui-na maanmittarille kuului talon ruoka ja yösija.

Väinö Skinnarin maanmittaustoimisto oli pieni huone omassa kodissa. Sinne mahtui kaksi apu-laistakin.

”Valtion maaseututoimistot liitettiin kaupun-kitoimistoon 1972 ja samalla meillekin tuli virka-aika. Silloin olin vähällä luopua työstäni, mutta alkoi kuitenkin eläke kiinnostaa”, tunnustaa Skin-nari.